

HET LICHT IN DE BOMEN

Patricia Koelle

Het licht in de bomen

Het licht in de bomen 1

Vertaald uit het Duits
door Sylvia Wevers

ecean

Het licht in de bomen is deel 1 van de serie *Het licht in de bomen*

Oorspronkelijke titel *Das Licht in den Bäumen*

© 2022 Patricia Koelle / S. Fischer Verlag GmbH

© 2024 Nederlandse vertaling Sylvia Wevers / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046832561

ISBN 9789046832578 (e-book)

ISBN 9789046832585 (audiobook)

www.oceaanboeken.nl

*Voor iedereen die ooit rust, troost, kracht of ook
maar schaduw onder een boom heeft gevonden
of dat nog zal doen.*

*En voor elke boom in het oerbos op Darß
en in de betoverende Ruppiner Schweiz,
die hemel en aarde met ons deelt.*

Nele

Op weg naar Rügen

2018

1

‘Wat een ellende!’ mopperde Nele. Ze stond in een file waar geen eind aan kwam. ‘Zo kom ik nooit in die vreemde verhalentuin,’ zei ze tegen een vlieg op de voorruit.

Het zweet liep langs haar rug. De airco in haar oude auto was kapot en het was veel te warm voor september. De halve wereld leek op weg naar de Oostzee op zoek naar verfrissing. Waarom moest ze uitgerekend nu naar Rügen gaan? En dat met een boom op de passagiersstoel.

Voor haar stond al ruim een kwartier een vrachtwagen die geen centimeter vooruitging. Alleen schudde het voertuig af en toe door de keiharde countrymuziek die uit het bestuurdersraam dreunde. Er hing een harige arm uit die in de maat tegen het autoportier sloeg. Nele leunde berustend achterover en probeerde zich de dag voor de geest te halen die haar uit haar vertrouwde dagelijkse leventje had gerukt en haar in deze situatie had gebracht. In gedachten verplaatste ze zichzelf maar al te graag naar het podium van het kleine theater waar ze zo van hield. Ze kon de stem van haar baas bijna horen.

‘Dit kan echt niet, Nele! Je hebt Mars en Venus verwisseld.’ Teddy had er heel streng bij gekeken. ‘Je bent er de laatste tijd totaal niet bij met je gedachten. Daar moet je echt iets aan doen!’

Berouwvol wees Nele de twee kinderen hun juiste plaats in de dans van de planeten. Deze voorstelling moest perfect zijn. De première was al binnenkort en het theater was een project dat haar oude leraar Teddy na aan het hart lag. Bovendien was het een geweldige kans. Teddy verdiende het dat Nele haar best deed in plaats van over andere dingen na te denken.

Er kwam een kind aanrennen. 'Nele, mag ik een wolk zijn in plaats van een ster?'

'O? Weet je dat zeker, Mia?'

'Ja, zeker weten. Alsjeblieft, Nele! Die kostuums zijn zo mooi.'

Ze had er al min of meer rekening mee gehouden. Er was nog genoeg tule in de kostuumruimte. 'Nou, gelukkig kan het nog. Maar je moet het eerst aan Teddy vragen.'

'Doe ik!' Mia huppelde blij weg.

GEWOON THEATER stond er boven de sobere ingang van het pand in de buurt van de indrukwekkende Albertbrücke, waarvan de stenen bogen zich over de Elbe spanden en al veel hadden meegemaakt. Hier waren geen dure, pretentieuze producties die moeilijk te begrijpen waren. Hier werd theater voor iedereen gespeeld, eenvoudige stukken met een helder verhaal over menselijke zwakheden, liefdevolle zaken en de kleine wonderen van de wereld. Veel opvoeringen waren bedoeld voor kinderen, maar op zo'n manier dat hun ouders ze ook leuk vonden.

Teddy en haar team hadden met bloed, zweet en tranen een goede reputatie opgebouwd in de theaterwereld. Het universum mocht dus in geen geval overhoop worden gehaald door de planeten te verwisselen!

Teddy heette eigenlijk Thusnelda. Nele had nooit gedacht dat er vrouwen waren die zo heetten, totdat ze Teddy ontmoette, en die had het zelf ook nooit echt willen geloven en hield van jongs af aan vast aan haar bijnaam. Ook toen ze professor werd aan de Academie voor Schone Kunsten in Dresden.

De naam paste bij haar. Ze was fors en gezellig, en had kort zilverkleurig haar dat aan de zijanten als twee oren omhoog stond als ze er met haar handen doorheen ging. Ze had een diepe stem die overal te horen was en waarmee ze moeiteloos het respect van haar studenten afdwong. Haar studenten waren een gemengd, creatief en eigenzinnig volkje, met wilde ideeën en plannen en ze konden wel een leidende hand gebruiken. Nele was een van hen geweest. Zij had die vriendelijke maar strakke hand

nodig gehad omdat ze zo'n chaos aan ideeën in haar hoofd had dat ze er niet altijd mee om kon gaan.

Ze was opgegroeid in Dortmund. In het begin had ze heimwee gehad. Maar als ze nu naar Teddy's uitleg luisterde of op de Albertbrücke stond en naar het silhouet van de stad keek, had ze er geen dag spijt van dat ze hier decor- en kostuumontwerp had gestudeerd.

Ze had haar diploma inmiddels al een paar jaar op zak, maar het was moeilijk geweest om aan opdrachten te komen. Toen Teddy met pensioen ging en eindelijk haar droom van een eigen theater wilde realiseren, had ze Nele gebeld, die haar al vaak bij praktische projecten had geassisteerd en met wie ze de beste klik had van al haar studenten. En Nele kon Teddy's soms barse manier van doen goed hebben.

'Geeft niet,' had ze luchtig geantwoord toen Teddy daar een keer sorry voor had gezegd. 'Ik ben het gewend. Mijn oma Vio is ook zo. En zij is precies goed zoals ze is.'

'Vio?' vroeg Teddy verbaasd.

'Violaine,' legde Nele uit. Ze had de volledige naam altijd prachtig gevonden, maar Vio wilde die niet horen. Veel te ingewikkeld, die hoort bij een andere tijd, had ze altijd gezegd.

Teddy's gezicht klaarde op. 'Ah! Nog een vreemde naam! We lijken veel gemeen te hebben, je oma en ik. Je moet haar echt een keer uitnodigen voor een generale repetitie!'

Teddy en Vio, die in feite erg verschillend waren, behalve dan dat ze allebei soms nogal bars konden zijn, konden het vanaf het begin goed met elkaar vinden, hoewel Vio een stuk ouder was dan Teddy. Nele wist niet goed of ze er blij mee moest zijn dat die twee het zo gezellig hadden samen. Als ze hen over haar hoorde praten, voelde ze zich soms weer een kind. Maar nu Vio steeds kwetsbaarder werd, was het goed om met Teddy over haar zorgen te kunnen praten.

'Wat is er aan de hand met jou, Nele? Waar zit je de laatste tijd met je gedachten?' vroeg ze nadat Nele de kinderen na de repetitie uit

hun kostuums had geholpen. Nele zat achter de coulissen en veranderde wat dingen aan de hoed van de kleine Mars. Daarbij kon ze goed nadenken. Ze wilde de bomen op de achtergrond nog een beetje aanpassen. Ze vond dat een decor bijna altijd pas goed was als er met een paar boomsilhouetten levendige accenten waren gecreëerd. Dat gaf de ruimte diepte, hoogte en levendigheid.

‘Vio heeft me een paar weken geleden gevraagd of ik binnenkort een wens van haar kan vervullen.’ Nele kreeg weer een brok in haar keel en moest oppassen dat ze niet in haar vinger prikte. Het oppervlak van Mars, dat op rood steen moest lijken, was nogal stug.

‘En wat is precies het probleem?’ vroeg Teddy geduldig. ‘Je oma is niet zo veeleisend, voor zover ik weet.’

‘Precies! Daarom schrik ik ervan. Wat als het haar laatste wens is? Als ze alleen nog blijft totdat die vervuld is?’ Nele ergerde zich aan de tranen die ze zelf in haar stem hoorde. Teddy hield niet van emotionele uitbarstingen.

Maar Teddy raakte troostend haar schouder aan. ‘Wat een onzin. Vio is nog heel vitaal, geloof me!’

‘Maar lopen wordt steeds moeilijker. Soms kan ze amper haar evenwicht bewaren.’

Teddy snoof. ‘Daar ga je niet aan dood. Ze is hartstikke helder in haar hoofd. Ik had laatst een discussie met haar over kwantumfysica. Serieus! Wat wil ze dat je doet?’

‘Ik moet bomen voor haar verplaatsen.’

‘Wát moet je?’

‘Nou ja, één boompje,’ gaf Nele toe. ‘Ik moet voor haar een jonge boom, die ze in de balkonbak heeft gekweekt, naar Rügen brengen. Of nee, de eekhoorn schijnt de boom daar geplant te hebben. Maar sindsdien koestert en verzorgt ze hem. Ik had me al een tijdje verbaasd over de grove den tussen de goudpapaver en de mini-petunia’s, maar Vio zei er niets over. Maar nu beweert ze dat het het lot is dat hij daar vanzelf gegroeid is. En ze wil dat ik er een plek voor vind in een tuin op Rügen, waar mensen planten met een persoonlijk verhaal kunnen brengen. Het verhaal staat

op een groot bord ernaast zodat alle bezoekers het kunnen lezen en het niet vergeten wordt. Een tuin vol levensverhalen, zeg maar.'

'Nou, dat klinkt toch mooi? Een soort van heel traag theater,' zei Teddy. 'Maar nu ben ik benieuwd: wat is het verhaal van Vio?'

'Geen idee!' zei Nele boos. 'Ze zegt dat ik me daar niet druk om hoeft te maken. Ze heeft het al naar de mensen daar gestuurd, zodat ze het bord kunnen maken. Ik hoeft alleen nog maar die boom te brengen.'

'En wil ze dat je dat nu doet?'

'Juist niet! Ze heeft me maar één keer gevraagd om het boompje erheen te brengen als ik een keertje tijd heb. Sindsdien heeft ze er geen woord meer over gezegd.'

'En daarom blijf je er juist over piekeren en leidt het je af,' zei Teddy.

'Blijkbaar. Die rare boom staat daar op haar balkon en kijkt me elke keer als ik bij haar op bezoek ben vermanend aan.'

'Nou, dan is er maar één oplossing mogelijk.' Teddy pakte de naald uit haar hand. 'Je gaat het gewoon doen! En wel zo snel mogelijk. Van wachten wordt het niet beter.'

'Maar de première...'

'Geen gemaar.' Teddy's mening was even stellig en onwrikbaar als de toren van de herbouwde Frauenkirche. 'Gemaar is vreselijk! Gemaar weerhoudt je ervan om alles te doen wat je allang had moeten doen. Stop ermee. Ga inpakken! Wij kunnen prima een poosje zonder jou voor de kleine wolken en planeten zorgen. Je hebt Katrin goed ingewerkt, zij redt het wel.'

Dat was nou net wat Nele niet wilde. Het was ook haar project! Ze had er al zoveel tijd en passie in gestoken, was nachtenlang bezig geweest met de details van de decors en het uitwerken van de kostuums. Ze genoot ervan om dingen met haar handen te maken. Decors en kostuums, liefst van gerecycled materiaal, met veel fantasie en sprookjesachtig, die de voorstellingen een speciale magie gaven en het publiek meenamen naar andere werelden.

Maar ze kende Teddy, die helaas nog gelijk had ook, en ze durfde niet nog een keer 'maar' te zeggen.

‘Ik had geen keuze,’ zei Nele tegen de vlieg. En nu stond ze dus in deze stomme file en verlangde ze terug naar haar krappe werkplaats, waar ze kon knippen, naaien, vormen, spijkeren en tekenen. Wanneer ze karton boog en contouren uitknipte, draadframes monteerde of voorwerpen van klei schilderde, had ze het gevoel dat ze alles onder controle had. Het leven. De wereld. Zichzelf. Het hielp haar om het oude spook van de melancholie te verjagen, dat helemaal niet bij haar paste maar haar toch telkens besloop. Van achteren en totaal onverwacht, altijd op de momenten dat ze eigenlijk gelukkig was. Dan daalde er iets op haar neer, als een onzichtbare wolk, een koele grijze mist die haar verlamde. Met werk kon ze het altijd een poosje van zich afschudden, maar nooit langdurig. Niemand wist ervan en Nele schaamde zich ervoor. Ze had het immers goed!

Maar dit ongrijpbare gevoel was haar als kind al af en toe overkomen, sinds ze haar vriendin had verloren en ze zich vaak alleen had gevoeld. De goede periodes daartussen waren op een gegeven moment langer geworden en ze had gehoopt dat het helemaal zou verdwijnen.

Maar de laatste tijd was deze grijze, koude wolk weer steeds vaker teruggekomen. Nele kon het niet verklaren. Het vervulde haar met een toenemende rusteloosheid, en dat was nog een reden waarom ze zich niet meer zo goed kon concentreren. Het verzoek van haar oma had het alleen maar erger gemaakt. Alles leek uit de hand te lopen zonder dat er iets bijzonders gebeurde. Misschien kon ze dit proces wel stoppen door de boom te planten en zo Vio blij te maken?

‘Eindelijk!’ De vrachtwagen begon te rijden. De colonne kwam in beweging en ze kwam minstens een paar meter dichterbij Rügen. Maar het verkeer bleef vreselijk traag. Toen ze een parkeerplaats zag, reed ze die spontaan op, stapte uit en haalde diep adem. Naast haar leunde een oudere vrouw tegen een oude blauwe Kever waarvan de deuren wagenwijd openstonden. Ze at een chocoladereep en hief die als begroeting als een wijnglas op

toen haar blik die van Nele ontmoette. ‘Het is een ramp vandaag op de weg. Dus dan heb je voedsel nodig voor de ziel.’

‘Goed idee. Dat ga ik ook doen,’ besloot Nele en ze liep naar het winkeltje om twee chocoladerepen met pinda’s en een ijskoud blikje cola te halen. Ze voelde zich meteen beter.

‘En? Lekker?’ vroeg de vrouw met de Kever, die inmiddels genoot van een ijsje.

‘Heerlijk.’ Nele glimlachte naar haar. Soms was het fijn om aan de simpele dingen herinnerd te worden. ‘Hoewel mijn moeder geschokt zou zijn.’

‘Houdt je moeder niet van chocolade?’ De vrouw klonk oprecht geschrokken, alsof dat onvoorstelbaar was.

Nele moest lachen. ‘Jawel. Maar mijn ouders zijn allebei koks in een restaurant. De fijne keuken. Voor hen behoort een chocoladereep niet tot de eetbare dingen.’

‘Nou, ik vind het lekker!’ De vrouw gooide het stokje van haar ijsje in een vuilnisbak en likte haar vingers af. ‘Iets wat je gelukkig maakt en je nieuwe energie geeft, kan niet verkeerd zijn. Goede reis nog!’

‘Bedankt, u ook.’ Nele keek naar de Kever, die hobbelen de snelweg op reed en een wolk achterliet die uit de hoestende uitlaat kwam. Op de achterbank zat een poedel die zijn tong naar haar leek uit te steken. Hij had het vast ook warm.

Ze haalde nog wat water, waarvan ze een deel aan het boompje in de pot gaf. Het zag er in de hitte net zo gedepriemeerd uit als ze zich zelf eerder had gevoeld.

En toen kocht ze ook nog een ijsje voor zichzelf. De koude substantie met het vanillearoma tintelde aangenaam in haar maag en wekte plotseling een nieuw, klein gevoel van vreugde op omdat ze gedwongen was uit haar dagelijks leven te breken. Ze stond hier in de middle of nowhere op een parkeerplaats, een plek waar ze nog nooit was geweest, helemaal uit haar comfortzone. Dit had een verbazingwekkend bevrijdend effect. Andere mensen waren op pad met hun hond. Zij met een boom. Dat had wel wat.

Misschien inspireerde die tuin op Rügen haar wel tot een paar

nieuwe decors. Of, als er veel verhalen te vinden waren, zelfs tot een eigen toneelstuk? Ze had Teddy nooit verteld dat ze ervan droomde om er ooit zelf een te schrijven. Dan zou ze de decors en de kostuums voor haar eigen verhaal kunnen maken. Alles zou perfect bij elkaar passen.

Misschien was dat het wel wat haar zo onrustig maakte? Was het tijd om eindelijk haar plan uit te gaan voeren? Durfde ze dat aan? Ze was inmiddels al tweeëndertig, maar had ze toch niet te weinig ervaring?

‘Als je het niet probeert, zal het je zeker niet lukken,’ zei Vio altijd in dergelijke situaties. Neles oma was nooit moedeloos geweest, in welke situatie dan ook. Misschien kwam het omdat ze nooit getrouwd was geweest. ‘Ik ben te graag onafhankelijk,’ had Vio geantwoord op alle min of meer discrete vragen over haar liefdesleven. ‘Het daagt me uit en voorkomt dat ik roestig word. Het heeft altijd goed gewerkt.’

Vio was met deze instelling haar tijd ver vooruit geweest. Ze had nooit aan iemand de naam van Neles opa onthuld. Iedereen nam aan dat het een soldaat van de bezettingsmacht was geweest, een Engelsman misschien, of een Amerikaan die weer naar zijn vaderland was teruggekeerd en Vio had laten zitten, of helemaal niet had geweten dat hij vader werd. Dat was in die jaren vaak genoeg gebeurd.

Nele wenste dat ze meer van Vio's moed en vastberadenheid had geërfd. Ze haalde diep adem en startte de motor. Ze zou eerst maar eens gaan uitzoeken of die tuin op het eiland in de Oostzee misschien niet alleen een plekje voor een boom, maar ook inspiratie voor haarzelf te bieden had.

En zoals bekend hielp reizen tegen innerlijke rusteloosheid.

2

Vio had voor haar een kamer geregeld op het eiland. Dat was echt iets voor haar! Als Neles oma iets wilde, regelde ze het. Het was nog hoogseizoen en er waren bijna geen vrije accommodaties op Rügen. Maar dat had ze niet zomaar geaccepteerd.

Zodra Nele had gezegd dat ze bereid was om de rit te gaan maken, had Vio zich teruggetrokken om te bellen en een kwartier later had ze een briefje voor haar neergelegd. ‘In dit pension is een kamer beschikbaar voor drie nachten. Ik heb het gewoon aan de eigenaar van de tuin gevraagd. Zij kent het eiland immers heel goed.’

‘Waarom drie nachten?’ Stiekem had Nele gehoopt dat ze de hele actie wegens gebrek aan accommodatie toch nog tot het najaar kon uitstellen. Maar als ze het dan nu moest doen, zou één nacht toch zeker wel voldoende zijn. Dan was ze tenminste op tijd terug om de laatste hand te leggen aan het decor.

‘Omdat ik wil dat je me er uitgebreid over vertelt,’ zei Vio resoluut. ‘En omdat ik wil dat je in alle rust de juiste plek voor mijn grove den vindt.’

Op dat moment begreep Nele pas hoe enorm belangrijk deze boom voor haar oma was, om wat voor reden dan ook. ‘Zou je niet met me mee willen gaan?’

Vio schudde haar hoofd. ‘Dat is veel te inspannend voor mij. Het gehobbel op de weg, het lange zitten. Maar je kunt het prima alleen af!’

‘En waarom wil je het boompje niet nog een poosje houden, als hij zoveel voor je betekent?’

‘Omdat ik op mijn negentigste verjaardag naar een tehuis ga.’

Nele opende haar mond om bezwaar te maken, maar Vio stak haar hand op. ‘Daar hebben we vaak genoeg ruzie over gemaakt. Ik heb me al aangemeld. Ik vind het er leuk, een vriendin van me woont er al, en ze hebben een park. Ik ga er binnenkort een paar weken op proef wonen. Maar ik heb daar geen balkon, dus er is geen plek voor de boom. Als je een mooi plekje in de verhalentuin kunt vinden, gaat het goed met mij en ook met de boom. Wil je dat voor me doen?’

Nele gaf zich over. ‘Natuurlijk doe ik dat.’

‘En stop alsjeblieft met hem “het boompje” te noemen,’ voegde Vio er zacht aan toe. ‘Een boom is een persoonlijkheid. Hij is uniek.’

Toen had Nele er nog om gegrinnikt. Maar nu ze na de vermoeiende reis eindelijk op de brug naar Rügen reed, vroeg ze zich af of de jonge boom net als zij last had van de hitte en het gehobbel. Nele was een stadskind. Ze wist heel weinig van bomen, hoewel haar onderweg wat dingen te binnen waren geschoten die Vio haar had verteld toen ze nog een kind was.

‘Ik hoop dat het goed met je gaat,’ zei ze onwillekeurig hardop tegen het tere, wiegende wezen op de passagiersstoel, waar ze hem met de gordel had vastgebonden zodat hij er niet af zou vallen als ze remde. ‘Trouwens, bedankt voor de geur.’ De geur van de dennennaalden deed Nele denken aan het warme bad dat Vio in de winter altijd voor haar had klaargemaakt als ze bevroren thuiskwam van het sleeën in het stadspark. Het paste nu niet bij het weer, maar de gedachte eraan maakte de zware, vochtige lucht iets minder benauwd, als een frisse bries.

Misschien zorgde het wel voor een band – een reis samen.

Vio had bomen altijd beschouwd als wezens, die ze gelijkwaardig behandelde. Als kind had Nele gedacht dat haar oma sprookjes vertelde over de bomen, net zoals ze over heksen en dwergen en pratende geiten vertelde. Nele was erdoor gefascineerd. ‘Het bos is als een boek vol verhalen,’ zei Vio vaak. Ze liet Nele ook zien hoe ze in bomen kon klimmen zonder takken af te breken. Nele

nam aan dat het voor de veiligheid was, zodat ze er niet uit zou vallen. Pas veel later beseftte ze dat Vio er niet tegen kon als een boom gewond raakte.

In de puberteit lachte ze haar oma uit als ze weer eens haar hand op de gegroefde schors van een dikke notenboom legde en zei: 'Als je verdriet hebt, kind, of als je niet de moed hebt om iets te doen, leg je hand dan tegen een boom. Je zult zien, eerst wordt het heel stil in je en daarna voel je dat hij je zijn kracht geeft. Kom hier en probeer het maar eens.'

Misschien kwam het doordat je op die leeftijd vaak dacht dat je meer wist dan oude mensen. Of doordat Nele er stiekem van overtuigd was dat er niets was dat het diepe verdriet in haar volledig kon verdrijven. In elk geval had ze, behalve de warmte van de zon op de boomstam, niets anders gevoeld onder haar handpalm. Ze vond de licht muffe geur niet prettig.

'Het geeft niet, Nele Sommer,' had Vio teleurgesteld gezegd. 'Op een dag zul je het voelen en aan me denken.'

'Ik denk heel vaak aan je!' zei Nele verontwaardigd. Ze hield van haar oma, ook al was ze een beetje vreemd.

'Oké. Neem het haar niet kwalijk,' zei Vio tegen de boom. 'Je moet geduld hebben met mensen. Vooral met jonge mensen.' Een zachte wind waaide door de takken en de bladeren ritselden. Vio glimlachte. 'Hij vindt dat ik vergeleken met hem ook nog jong ben.'

Nu ze eraan dacht, schaamde ze zich. Ze had beter naar Vio moeten luisteren. Ze had zoveel aan haar oma te danken. Misschien was Vio zonder partner eenzamer dan ze toegaf.

Maar Nele had het in elk geval aan Vio's invloed te danken dat ze later onwillekeurig zoveel en zulke expressieve boomsilhouetten in haar decor gebruikte en daar naam mee maakte. Het was onbedoeld haar handelsmerk geworden. Bovendien kon ze nu haar gedrag van destijds goedmaken door Vio's wens te vervullen en de kleine den te planten.

'Nou, daar gaan we,' zei ze tegen de boom toen ze over de brug

reed, en plotseling was ze in een veel betere stemming. Het verkeer was nog steeds druk waardoor ze tijd had om rechts en links de blauwgrijze zee te bewonderen. De zee verspreidde een interessante geur die door het open raam naar binnen waaide en zich vermengde met de geur van de den.

Nele was nog bijna nooit aan zee geweest. Haar ouders waren geïnteresseerd in architectuur en vooral in restaurants en hotels in grote steden over de hele wereld, daarom hadden ze meestal stedentrips gemaakt tijdens de vakanties. Nele had 's nachts graag vanaf de hoge verdiepingen uit het raam gekeken naar de vele lichtjes onder haar. Het liefst als het regende en de lichtjes weerkaatst werden in de plassen op straat en de druppels op de ruiten in alle kleuren fonkelden.

Toen de zon door de wolken brak, glinsterde de zee ook. Oogverblindend zilver. Nele vond het rustgevend en wenste ineens dat er iemand naast haar op de passagiersstoel zat met wie ze de vreugde kon delen. Iemand die geen boom in een pot was.

‘Maar ja, dat is mijn eigen schuld,’ zei ze tegen de dennennaalden, die in de wind meelevend leken te trillen. Ze had zelf eerst een einde gemaakt aan de relatie met haar studiegenoot Kevin en daarna met regisseur Marcel. Geen van beiden was in staat geweest haar spoken te verdrijven. Geen van beiden was innerlijk zo dicht bij haar gekomen dat ze zich niet meer alleen voelde, hoe graag ze het ook had gewenst en geprobeerd. Leek ze gewoon te veel op Vio? Zou het bij haar oma op jonge leeftijd hetzelfde zijn geweest? Waren ze allebei gewoon niet in staat om zich te binden?

Er waren zoveel vragen waar ze antwoorden op zocht. Daar werd ze zich nu pas van bewust.

Onwillekeurig trapte Nele op het gaspedaal. Achter de brug was het verkeer minder druk.

‘Shit!’ riep ze uit, toen ze de flitspaal te laat zag.

Ze reed door groene lanen waarvan de rijen oude bomen aan weerszijden een koel groen dak over de straat vormden. Dat zou Vio leuk hebben gevonden. Nele stopte aan de zijkant om er een